

Det oprindelige Lovforslag afveg paa flere Punkter fra den endelige Lov. Grænsen for Tilskuddets Størrelse var saaledes i Regeringsforslaget sat ved 100 Kr. pr. Ejendom, naar Høsten i 1936 var 40 pCt. under den normale, og ved 150 Kr., naar den var 70 pCt. under Normalen. Der var *ikke* i Stk. 2 sat nogen *særlig Formuegrænse*, men den økonomiske Betingelse for at kunne faa Tilskud var formet mere almindeligt, idet den lød paa, at vedkommende var »ude af Stand til ved egne Midler« at købe den fornødne Saasæd. For det tredje brugtes i Begyndelsen af Stk. 3 det Udtryk, at Kommunalbestyrelsen skulde »attestere« de paagældende Oplysninger.

Paa disse Punkter *ændredes Lovforslaget* gennem nogle af Ministeren stillede og af Udvalgets *Flertal* (Socialdemokrater og Radikale) tiltraadte Ændringsforslag. Herved forhøjedes *Tilskudsgrænsen* til henholdsvis 150 og 250 Kr. pr. Ejendom, den økonomiske Betingelse udformedes nærmere i en *Formue- og en Indkomstbetingelse* (Litra b og c), og i Stk. 3 erstattedes »attestere« med »paaføre Erklæringen«.

De omtalte Ændringsforslag var stillet for at imødekomme Ønsker om udvidet Støtte, der var fremsat af Venstre og Konservative. Det lykkedes imidlertid ikke at tilvejebringe Enighed i Udvalget paa dette Grundlag.

Flertallet fandt Anledning til at understrege som sin Opfattelse, at Loven kun burde tilsigte at give et Tilskud til de Landbrugere, som havde haft en *unormalt lille Høst*, og som var saa *daarligt stillede økonomisk*, at de med de gældende høje Sædekornspriser vilde have vanskeligt ved at anskaffe det nødvendige Saakorn. Tilskuddet maatte tjene det Formaal at *udligne den store Forskelspris* mellem Foderkorn og Sædekorn.

Udvalgets *Mindretal* (Venstre og Konservative) udtalte i Betænkningen, at den for store Dele af Landbruget herskende Nødstilstand, hvortil Regeringens økonomiske Politik havde været en stærkt medvirkende Aarsag, nu havde ført til, at talrige Landbrugere havde opbrugt deres Reserver i en saadan Grad, at de paa Grund af den katastrofale Høst i 1936 ikke vilde være i Stand til at fremskaffe den i Foraaret 1937 nødvendige Saasæd paa normal Maade, og at der derfor var overhængende Fare for, at en Del af Kornarealet ikke vilde blive besaaet. Mindretallet var enig i, at det var i Landets Interesse, at Besaaning af Kornarealerne fandt Sted i normalt Omfang, og ansaa det ligesom Flertallet for nødvendigt, at Lovgivningsmagten traadte hjælpende til, men den af Flertallet foreslaaede Hjælp betragtede Mindretallet som *ganske utilstrækkelig*.